

Rolnummer 2257
Arrest nr. 142/2002 van 9 oktober 2002

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen betreffende de artikelen 32, 2°, 46 en 1253^{quater} van het Gerechtelijk Wetboek, gelezen in samenhang met andere bepalingen van dat Wetboek, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en A. Arts, en de rechters L. François, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe en J.-P. Moerman, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vragen

Bij vonnis van 25 september 2001 in zake A. Benrahib tegen A. Khaliss, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 3 oktober 2001, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« 1. Schenden de artikelen 32, 2°, 46 en 1253^{quater} *juncto* artikel 1051 van het Gerechtelijk Wetboek de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat zij bij de bepaling van de aanvang van de beroepstermijn een onderscheid maken tussen de in artikel 1253^{quater} van het Gerechtelijk Wetboek bedoelde geschillen, waarvoor de kennisgeving bij gerechtsbrief de termijn van hoger beroep doet aanvangen, en de geschillen waarvoor de gemeenrechtelijke regel van de betekening bij gerechtsdeurwaardersexploot toepasselijk is, in het geval waarin de kantonrechter, hoewel de zaak bij hem middels een verzoekschrift op grond van de artikelen 221 en 223 van het Burgerlijk Wetboek aanhangig werd gemaakt, recht doet alsof de vordering steunt op de artikelen 203 en/of 213 van het Burgerlijk Wetboek ?

2. Schenden de artikelen 32, 2°, 46 en 1253^{quater} *juncto* artikel 1051 van het Gerechtelijk Wetboek de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat zij bij de bepaling van de aanvang van de beroepstermijn een onderscheid maken tussen de in artikel 1253^{quater} van het Gerechtelijk Wetboek bedoelde geschillen, waarvoor de kennisgeving bij gerechtsbrief de termijn van hoger beroep doet aanvangen, en de geschillen waarvoor de gemeenrechtelijke regel van de betekening bij gerechtsdeurwaardersexploot toepasselijk is ?

3. Schenden de artikelen 32, 2°, 46 en 1253^{quater} van het Gerechtelijk Wetboek de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat zij in de modaliteiten van de kennisgeving een onderscheid maken tussen de in artikel 704, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek bedoelde geschillen, waarvoor de kennisgeving bij gerechtsbrief moet gebeuren, op straffe van nietigheid, volgens de modaliteiten van artikel 792, tweede en derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek (namelijk vermelding van de rechtsmiddelen, van de termijn binnen welke ze moeten worden ingesteld, alsmede van de benaming en van het adres van de rechtsmacht die bevoegd is om er kennis van te nemen) en de gemeenrechtelijke kennisgevingen van artikel 46 van het Gerechtelijk Wetboek, die niet, op straffe van nietigheid, die vermeldingen moeten bevatten ? »

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

Op 8 september 2000 dient A. Khaliss ter griffie van het Vredegerecht van het negende kanton Brussel een verzoekschrift op grond van de artikelen 221 en 223 van het Burgerlijk Wetboek in.

Op 29 november 2000 spreekt de vrederechter een vonnis op tegenspraak uit, waarin hij van oordeel is dat de vordering die ertoe strekt dringende voorlopige maatregelen in de zin van artikel 223 van het Burgerlijk Wetboek te horen uitspreken, niet onder het toepassingsgebied van dat artikel valt, omdat de vordering klaarblijkelijk een verzoek om een onderhoudsuitkering en een onderhoudsbijdrage inhoudt. Bijgevolg doet hij in de zaak in die zin recht.

Op 1 december 2000 wordt aan de partijen van de beslissing kennisgegeven. Ze wordt op 4 januari 2001 op verzoek van de geïntimeerde, A. Khaliss, betekend.

Op 3 januari 2001 stelt de raadsman van de appellant, A. Benrahib, hoger beroep in bij een verzoekschrift dat wordt ingediend op de griffie van de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel. In het kader van de saisine onderzoekt die laatste de ontvankelijkheid *ratione temporis* van het hoger beroep. Zo de kennisgeving van 1 december 2000 de beroepstermijn doet lopen, zou het op 3 januari 2001 ingediende hoger beroep laattijdig zijn. Op vraag van de appellant meent de Rechtbank van eerste aanleg dat er reden is het Hof de hierboven vermelde prejudiciële vragen te stellen.

III. De rechtspleging voor het Hof

Bij beschikking van 3 oktober 2001 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 9 november 2001 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 4 december 2001.

Memories zijn ingediend door :

- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 24 december 2001 ter post aangetekende brief;
- A. Benrahib, wonende te 1030 Brussel, Rubensstraat 86, bij op 26 december 2001 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 11 januari 2002 ter post aangetekende brieven.

A. Benrahib heeft een memorie van antwoord ingediend bij op 11 februari 2002 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 27 maart 2002 en 26 september 2002 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 3 oktober 2002 en 3 april 2003.

Bij beschikking van 8 mei 2002 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 29 mei 2002.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 8 mei 2002 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 29 mei 2002 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. J. Sambon, advocaat bij de balie te Brussel, voor A. Benrahib;
 - . Mr. O. Vanhulst, tevens *loco* Mr. P. Hofströssler, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Snappe en A. Alen verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de eerste prejudiciële vraag

Standpunt van de Ministerraad

A.1. De eerste prejudiciële vraag is niet ontvankelijk, in zoverre het Hof erin wordt verzocht zich uit te spreken over de bestreden beslissing van de vrederechter. Immers, de verwijzende rechter verzoekt het Hof de aard van een rechterlijke beslissing te bepalen en te beoordelen of het gaat om een beslissing die moet worden betekend of waarvan moet worden kennisgegeven. Een dergelijke vraag behoort niet tot de bevoegdheid van het Hof, maar tot de uitsluitende bevoegdheid van de rechter zelf.

Standpunt van de appellant, A. Benrahib

A.2.1. De bewoordingen zelf van de prejudiciële vraag tonen aan dat de verwijzende rechter alle voorwaarden en interpretaties die voor hem noodzakelijk waren om de prejudiciële vraag te stellen, heeft bepaald. Immers, zo hij de vraag heeft gesteld, is dat omdat de rechter meent de bepalingen van artikel 1253*quater* van het Gerechtelijk Wetboek te moeten toepassen op het bij hem aanhangige geschil en hij bijgevolg meent dat van de gewezen beslissing door de griffie zou moeten worden kennisgegeven en dat de beroepstermijn vanaf die kennisgeving zou lopen. In het tegenovergestelde geval zou de prejudiciële vraag zonder voorwerp zijn, omdat niet wordt betwist dat het hoger beroep binnen dertig dagen na de betekening van de beslissing werd ingesteld.

A.2.2. Ten gronde dient de eerste prejudiciële vraag bevestigend te worden beantwoord. Immers, indien de beroepstermijn van de bestreden rechterlijke beslissing begint te lopen vanaf de kennisgeving ervan (met toepassing van artikel 1253*quater*, d), van het Gerechtelijk Wetboek), dient hieruit te worden afgeleid dat, voor eenzelfde rechterlijke beslissing - een beslissing op grond van de artikelen 203 of 213 van het Burgerlijk Wetboek -, de beroepstermijn op een verschillend tijdstip zou ingaan naargelang de gedinginleidende akte op de artikelen 203 of 213 van het Burgerlijk Wetboek dan wel op de artikelen 221 of 223 van hetzelfde Wetboek berust.

Aldus zouden op dezelfde rechtzoekenden, in het kader van hetzelfde contentieux voor hetzelfde rechtscollege, verschillende procedurele bepalingen worden toegepast, zonder dat valt in te zien, enerzijds, hoe een verschil in behandeling binnen eenzelfde categorie van rechtzoekenden objectief te verantwoorden is en, anderzijds en *a fortiori*, in welk opzicht dat verschil in behandeling dat de rechtzoekenden het voordeel van de in de artikelen 1051 en 792, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek uitgevaardigde gemeenrechtelijke procedureregels ontzegt, evenredig is.

Ten aanzien van de tweede prejudiciële vraag

Standpunt van de Ministerraad

A.3. In het arrest nr. 96/2001 heeft het Hof al voor recht gezegd dat de artikelen 32, 2°, en 46, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek het gelijkheidsbeginsel niet schenden, in zoverre de termijnen van rechtspleging - behoudens een bijzondere wettelijke bepaling - een aanvang nemen op het tijdstip dat de gerechtsbrief ter post

wordt afgegeven en niet, zoals bij de betekening ervan, op het ogenblik dat het deurwaardersexploot aan de geadresseerde wordt overhandigd. De beginselen van het voormelde arrest kunnen te dezen worden getransponeerd; bijgevolg dient de prejudiciële vraag ontkennend te worden beantwoord.

De toepassing van een specifieke regeling in de in artikel 1253*quater* van het Gerechtelijk Wetboek bedoelde geschillen wordt immers verantwoord door de betrokken aangelegenheid, namelijk het optreden van de hoven en rechtbanken in het kader van geschillen betreffende de rechten en plichten van de echtgenoten of betreffende hun huwelijksvermogensstelsel in geval van een echtelijke crisissituatie. Die crisissituatie vereist een gemakkelijke toegang tot het gerecht, een soepele, snelle en goedkope procedure, alsook een vonnis dat, met het oog op de rechtszekerheid, zonder kosten noch formaliteiten definitief wordt. Het door de wetgever gemaakte onderscheid tussen de geschillen betreffende een echtelijke crisis en de gemeenrechtelijke geschillen berust bijgevolg op een objectief en ter zake dienend criterium. Op grond van het arrest nr. 96/2001 dient ervan te worden uitgegaan dat de geoorloofdheid van de betwiste maatregel niet meer hoeft te worden aangetoond en dat de reden waarom de wetgever voor de kennisgeving van de beslissing heeft gekozen, op onweerlegbare wijze schuilt in het streven om de procedures te bespoedigen en de gerechtskosten te drukken.

Standpunt van de appellant

A.4. De analoge en systematische toepassing van de lering van het arrest nr. 96/2001 op de gegevens van de zaak miskent de specifieke kenmerken van de procedure waarin het Hof ertoe werd gebracht zijn arrest te wijzen, en die van deze procedure. De vraag, hoewel soortgelijk, is niet identiek, omdat het antwoord op de vraag die werd gesteld in de zaak die tot het arrest nr. 96/2001 heeft geleid, in verband stond met artikel 792, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek, terwijl dezelfde bepalingen te dezen in verband worden gebracht met artikel 1253*quater* van dat Wetboek. Met andere woorden : de doorslaggevende specifieke kenmerken van de zaak die tot het voormelde arrest heeft geleid, schuilen in het feit dat de artikelen 32, 2°, en 46 van het Gerechtelijk Wetboek in samenhang met de procedurele waarborgen van artikel 792, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek werden gelezen, terwijl die artikelen te dezen in samenhang met de regeling van artikel 1253*quater* worden gelezen, dat die waarborgen niet bevat. Het Hof heeft trouwens in overweging B.4.6 van zijn arrest nr. 96/2001 de nadruk op die waarborgen gelegd.

De « eenvoudige » kennisgeving zoals vermeld in artikel 1253*quater* van het Gerechtelijk Wetboek gebeurt zonder formaliteiten. Zij is rechtstreeks aan de rechtzoekenden gericht en zou dus niet op onevenredige wijze afbreuk doen aan hun procedurele rechten, voor zover zij met specifieke waarborgen gepaard gaat, zoals de waarborg dat de gevolgen van die kennisgeving en de nadere regels om erop te reageren, worden vermeld, zoals wordt voorgeschreven door artikel 792, tweede lid, en artikel 751, § 1, vierde lid, van het Gerechtelijk Wetboek. Dat geldt des te meer, daar de vermelding van die gegevens in de akte van kennisgeving in geen enkel opzicht afbreuk doet aan de door de wetgever beoogde doelstellingen van bespoediging en kostenvermindering, noch aan het gebruik van de techniek van kennisgeving bij gerechtsbrief waarvoor de wetgever kan hebben gekozen.

De tweede prejudiciële vraag dient bevestigend te worden beantwoord.

Ten aanzien van de derde prejudiciële vraag

Standpunt van de Ministerraad

A.5. De in artikel 704, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek bedoelde geschillen zijn in vergelijking met de gemeenrechtelijke geschillen voldoende specifiek om de procedurele waarborgen van artikel 792 van het Gerechtelijk Wetboek te kunnen genieten. Die twee soorten van geschillen zijn niet voldoende vergelijkbaar opdat dezelfde waarborgen erop moeten kunnen worden toegepast.

Mocht het Hof van oordeel zijn dat zij vergelijkbaar zijn, dan zou moeten worden gesteld dat het verschil in behandeling op objectieve criteria berust, die verband houden met het feit dat de wetgever, omdat bij de in artikel 704, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek bedoelde sociale geschillen vaak rechtssubjecten die zich in een zwakke financiële situatie bevinden tegenover de administratieve instellingen in sociale aangelegenheden komen te staan, heeft vereist dat de kennisgeving van de gewezen beslissing melding moest maken van de rechtsmiddelen, van de termijn binnen welke ze moeten worden ingesteld, alsook van de benaming en van het adres van de rechtsmacht die bevoegd is om er kennis van te nemen. Bovendien is de wetgever van oordeel

geweest dat, voor de in artikel 704, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek bedoelde geschillen waarbij rechtssubjecten die zich in een zwakke financiële situatie bevinden tegenover de socialezekerheidsinstellingen komen te staan, in die vermeldingen moest worden voorzien, in het bijzonder gelet op het feit dat de bestreden beslissing uitvoerbaar is.

Standpunt van de appellant

A.6.1. In de eerste plaats benadert de Ministerraad de derde vraag vanuit een restrictieve invalshoek. Immers, in de vraag worden niet de gemeenrechtelijke geschillen tegenover een specifieke categorie van geschillen gesteld, maar wel de gemeenrechtelijke kennisgevingen tegenover de kennisgevingen die overeenkomstig artikel 792, tweede en derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek gebeuren.

A.6.2. Van de twee argumenten die de Ministerraad aanvoert om het verschil in behandeling te verantwoorden, is het tweede niet ter zake dienend. Immers, de in de artikelen 1253*quater* of 792 van het Gerechtelijk Wetboek bedoelde kennisgevingen zijn kennisgevingen van een jurisdictionele beslissing en niet van een uitvoerbare administratieve beslissing, en in dat opzicht vertonen de jurisdictionele beslissingen die worden gewezen in de in artikel 704, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek bedoelde geschillen, geen specifieke kenmerken in vergelijking met de jurisdictionele beslissingen die worden gewezen in de in artikel 1253*quater* van het Gerechtelijk Wetboek bedoelde geschillen.

Overigens is het argument dat wordt afgeleid uit de onzekere situatie van de rechtssubjecten die betrokken zijn bij de in artikel 704, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek bedoelde geschillen, niet doorslaggevend ten opzichte van de partijen in de in artikel 1253*quater* van het Gerechtelijk Wetboek bedoelde geschillen. Het gaat immers om familiale geschillen en meer bepaald om partijen in een echtelijke crisissituatie die voor de kantonrechter een gerechtelijke procedure moeten aanspannen teneinde de betaling van onderhoudsbijdragen of onderhoudsuitkeringen te verkrijgen, te weten fundamentele financiële vorderingen voor het voortbestaan en de waardigheid van de betrokken partijen. Het gaat tevens om situaties die van onzekerheid zijn doordrongen en het bewijs ervan zijn de specifieke regels inzake de middelen van tenuitvoerlegging die gelden voor de schuldvorderingen tot levensonderhoud waarop die geschillen aldus betrekking hebben.

De derde prejudiciële vraag dient bevestigend te worden beantwoord.

- B -

B.1.1. De prejudiciële vragen betreffen de bestaanbaarheid van de artikelen 32, 2°, 46 en 1253*quater* van het Gerechtelijk Wetboek met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, rekening houdend met artikel 1051 en met de artikelen 704, eerste lid, en 792, tweede en derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek. Uit de prejudiciële vragen blijkt dat van artikel 46 van het Gerechtelijk Wetboek alleen paragraaf 2 in het geding is.

B.1.2. De in het geding zijnde bepalingen luiden :

« Art. 32. In dit wetboek wordt verstaan :

1° onder betekening : de afgifte van een afschrift van de akte; zij geschiedt bij deurwaardersexploot;

2° onder kennisgeving : de toezending van een akte van rechtspleging in origineel of in afschrift; zij geschiedt langs de post of, in de gevallen die de wet bepaalt, in de vormen die deze voorschrijft. »

« Art. 46. [...] »

§ 2. In de gevallen die de wet bepaalt, zorgt de griffier ervoor dat de kennisgeving bij gerechtsbrief geschiedt.

De gerechtsbrief wordt door de postdienst ter hand gesteld aan de geadresseerde in persoon of aan diens woonplaats zoals bepaald in de artikelen 33, 35 en 39. De persoon aan wie de brief wordt ter hand gesteld, tekent het ontvangstbewijs, dat door de post aan de afzender wordt teruggezonden. Weigert die persoon te tekenen, dan maakt de postbeambte van die weigering melding onderaan op het ontvangstbewijs.

Ingeval de gerechtsbrief noch aan de geadresseerde in persoon noch aan diens woonplaats ter hand kan worden gesteld, laat de postbeambte een bericht achter dat hij is langsgeslagen. De brief wordt gedurende acht dagen op het postkantoor in bewaring gehouden. Hij kan tijdens die termijn afgehaald worden door de geadresseerde in persoon of door de houder van een schriftelijke volmacht.

Wanneer evenwel de geadresseerde van de gerechtsbrief om de terugzending van zijn briefwisseling heeft verzocht of hij de bewaring ervan op het postkantoor heeft gevraagd, wordt de brief tijdens de periode die door het verzoek wordt gedekt, terug gezonden naar of bewaard op het adres dat de geadresseerde heeft aangewezen.

De aan een gefailleerde geadresseerde brief wordt aan de curator ter hand gesteld.

De Koning regelt de wijze waarop de leden 3 tot 5 worden toegepast.

[...] »

« Art. 1253^{quater}. Wanneer de vorderingen gegrond zijn op de artikelen 214, 215, 216, 221, 223, 1420, 1421, 1426, 1442, 1463 en 1469 van het Burgerlijk Wetboek :

- a) doet de rechter de partijen oproepen in raadkamer en poogt ze te verzoenen;
- b) wordt de beschikking gewezen binnen 15 dagen na de indiening van het verzoek; de griffier geeft ervan kennis aan beide echtgenoten;
- c) kan, indien de beschikking bij verstek is gewezen, de partij die niet verschenen is, binnen een maand na de kennisgeving verzet doen bij verzoekschrift ingediend ter griffie van de rechtbank;
- d) is de beschikking vatbaar voor hoger beroep ongeacht het bedrag van de eis : hoger beroep wordt ingesteld binnen een maand na de kennisgeving;

e) kan elk der echtgenoten te allen tijde in dezelfde vorm wijziging of intrekking vorderen van de beschikking of het arrest. »

B.2. De verwijzende rechter vraagt het Hof of de voormelde bepalingen *juncto* artikel 1051 van het Gerechtelijk Wetboek het grondwettelijk gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel schenden, doordat, enerzijds, zij bij de bepaling van de aanvang van de termijn van hoger beroep een onderscheid maken tussen de in artikel 1253*quater* van het Gerechtelijk Wetboek bedoelde geschillen, waarvoor de kennisgeving bij gerechtsbrief de termijn van hoger beroep doet lopen, en de geschillen waarvoor de gemeenrechtelijke regel van de betekening bij gerechtsdeurwaardersexploot toepasselijk is (eerste en tweede vraag), en, anderzijds, zij in de modaliteiten van de kennisgeving van een rechterlijke beslissing een onderscheid maken tussen de in artikel 704, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek bedoelde geschillen - waarvoor de kennisgeving, overeenkomstig artikel 792, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek op straffe van nietigheid melding moet maken van de rechtsmiddelen, van de termijn binnen welke het rechtsmiddel moet worden ingesteld, alsmede van de benaming en van het adres van de rechtsmacht die bevoegd is om er kennis van te nemen - en de gemeenrechtelijke kennisgevingen bedoeld in artikel 46, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek, die niet die vermeldingen moeten bevatten (derde vraag). De eerste prejudiciële vraag gaat inzonderheid uit van de veronderstelling dat de vrederechter, hoewel de zaak bij hem middels een verzoekschrift op grond van de artikelen 221 en 223 van het Burgerlijk Wetboek aanhangig werd gemaakt, ambtshalve de oorzaak van de vordering wijzigt door de vordering op de artikelen 203 en/of 213 van het Burgerlijk Wetboek te doen steunen.

B.3. In tegenstelling tot wat de Ministerraad beweert, is het Hof bevoegd te antwoorden op de eerste prejudiciële vraag, zoals die door de verwijzende rechter is verwoord, omdat die laatste aan het Hof grondwettigheidsvragen voorlegt op basis van een interpretatie volgens welke hij naar zijn mening artikel 1253*quater* van het Gerechtelijk Wetboek op het hangende geschil moet toepassen.

B.4. Het behoort tot de beleidskeuze van de wetgever om te bepalen op welke wijze het meedelen van akten van rechtspleging wordt geregeld. Aangezien enkel kan worden afgeweken van de betekening bij deurwaardersexploot - die de algemene regel is in het

gerechtelijk privaatrecht - in de gevallen die de wet bepaalt, is in beginsel objectief vast te stellen welke wijze van meedelen moet worden angewend.

Het staat niet aan het Hof om elk van die gevallen te onderzoeken, nu het Hof daarover niet wordt ondervraagd. Men kan ermee volstaan op te merken dat de keuze voor de gerechtsbrief, wat betreft de vorderingen op grond van de artikelen 221 en 223 van het Burgerlijk Wetboek, verantwoord is door de zorg om de kosten van de rechtspleging te drukken of om de vooruitgang ervan te bespoedigen, nu het gaat om vorderingen van echtgenoten die in een crisissituatie verkeren.

B.5.1. De regeling van de artikelen 32, 2°, en 46, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek biedt aan de geadresseerde van een gerechtsbrief in beginsel afdoende waarborgen om op korte termijn en zonder buitengewone inspanningen kennis te nemen van de stukken die hem worden toegezonden, indien zij hem niet persoonlijk zijn overhandigd. Op zich genomen is die regeling niet discriminatoir ten opzichte van die welke geldt voor de geadresseerde van een betekening bij deurwaardersexploot.

B.5.2. Het Hof stelt vast dat de oorspronkelijke eiseres te dezen heeft gekozen voor de rechtspleging op grond van de artikelen 221 en 223 van het Burgerlijk Wetboek op basis waarvan de vrederechter onverwijld maatregelen kan nemen ten aanzien van echtgenoten die in een crisissituatie verkeren. De wetgever heeft de modaliteiten verbonden met de rechtspleging die de partijen hebben kunnen kiezen, geldig kunnen vastleggen, zoals in B.4 in herinnering is gebracht. De omstandigheid dat de eerste rechter heeft beslist de oorzaak van de vordering te wijzigen, waarover het Hof niet vermog zich uit te spreken, heeft tot gevolg dat de eerste twee prejudiciële vragen in werkelijkheid hetzelfde onderwerp hebben.

B.6. Wat ten slotte de vergelijking met artikel 704, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek betreft, merkt het Hof op dat de in die bepaling bedoelde rechtsplegingen betrekking hebben op het sociaal recht en tot de exclusieve bevoegdheid van de arbeidsrechtbank behoren. In die bijzondere aangelegenheden heeft de wetgever kunnen voorzien in specifieke procedurele regels.

B.7. De prejudiciële vragen dienen ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De artikelen 32, 2°, 46 en 1253^{quater} van het Gerechtelijk Wetboek schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, doordat zij bij de bepaling van de aanvang van de beroepstermijn een onderscheid maken tussen de in artikel 1253^{quater} van het Gerechtelijk Wetboek bedoelde geschillen en de geschillen waarvoor de gemeenrechtelijke regel van toepassing is.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 9 oktober 2002.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior